

OD ISTE AUTORKE

DEJZI DŽOUNS I ŠESTORKA

SEDAM MUŽEVA EVELIN HJUGO

TEJLOR DŽENKINS RID

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Taylor Jenkins Reid

THE SEVEN HUSBANDS OF EVELYN HUGO

Copyright © 2017 by Rabbit Reid, Inc.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Lilu

Rasturi patrijarhat, dušo

NJUJORK TRIBJUN

Haljine Evelin Hjugo na aukciji

PIŠE PRIJA AMRIT

2. MART 2017.

Filmska legenda i najtraženija devojka šezdesetih godina Evelin Hjugo izjavila je kako će dati dvanaest najpoznatijih haljina aukcijskoj kući *Kristi* kako bi se prikupio novac za istraživanje raka dojke.

Sedamdesetdevetogodišnja Hjugova dugo je bila ikona glamura i elegancije. Poznata je po jedinstvenom stilu koji je istovremeno bio senzualan i uzdržan, a mnoga njena najpoznatija izdanja smatraju se prekretnicama u modnim i holivudskim arhivama.

One koji žele da posедуju deo glumičine prošlosti neće zaintrigirati samo haljine već i okolnosti u kojima ih je nosila. Na prodaji će se, između ostalih, naći smaragdnozeleno haljina Mirande la Konde koju je Hjugova nosila na dodeli Oskara 1959, zatim ljubičasta od organdina s dubokim dekolteom za koju se odlučila na premijeri *Ane Karenjine* 1962. i tamnoplava svilena kreacija Majkla Madaksa u kojoj je primila Oskara za ulogu u filmu *Sve za nas* 1982.

Hjugova je bila tema brojnih holivudskih skandala, i to ne samo zbog sedam brakova, uključujući dugogodišnju

vezu s filmskim producentom Harijem Kameronom. Njih dvoje su dobili ćerku Konor Kameron, koja je nesumnjivo povod za aukciju. Naime, gospođica Kameron je prošle godine preminula od raka dojke nedugo posle četrdeset prvog rođendana.

Evelin Elena Erera* rođena je 1938. u porodici emigranata s Kube. Odrasla je u četvrti Hels kičen u Njujorku. Do 1955. se preselila u Holivud, ofarbala u plavo i promenila ime u Evelin Hjužo. Gotovo preko noći Hjužova je postala deo holivudske elite. Ostala je u žiži javnosti više od tri decenije pre nego što se povukla krajem osamdesetih i udala za finansijera Roberta Džejmisona, starijeg brata Silije Sent Džejms, trostruke dobitnice Oskara. Obudovela posle sedmog braka, Hjužova trenutno živi na Menhetnu.

Natprirodno lepa, oličenje glamura i smeje seksualnosti, Hjužova je dugo opčinjavala ljubitelje filma širom sveta. Očekuje se da će aukcija prikupiti više od dva miliona dolara.

* Kad je junakinja menjala prezime, izabrala je Hjužo da bi inicijali ostali isti, ali glas H u prezimenu *Herrera* se na španskom ne izgovara. (Prim. prev.)

„**M**OŽEŠ LI DA DOĐEŠ U moju kancelariju?“
Bacam pogled na radne stolove oko sebe pa se ponovo okrećem prema Frenki, pokušavajući da prokljuvim kome se tačno obratila. Pokazujem na sebe. „Misliš li na mene?“

Frenki nije strpljiva žena. „Da, Monik. Zato sam i rekla: 'Monik, možeš li da dođeš u moju kancelariju?'“

„Izvinjavam se, čula sam samo kraj rečenice.“

Frenki se okreće. Uzimam beležnicu i polazim za njom.

Ona ima nešto posebno. Ne bih rekla da je lepa – crte lica su joj grube, a oči previše rastavljene – ali ipak moraš da joj se diviš. Vitka je, visoka metar i osamdeset dva, nosi kratku afro-frizuru i daje prednost jarkim bojama i glomaznom nakitu, te je svi primete čim stupi u prostoriju.

Prihvatila sam ovaj posao delom zbog nje. Bila mi je uzor otkako sam upisala žurnalistiku i čitala njene članke na stranicama časopisa koji sad uređuje i za koji pišem. I, iskreno govoreći, ima nečeg veoma inspirativnog u šefici crnkinji. Pošto sam mulatkinja – svetlosmeđe puti i tamnosmeđih očiju na oca crnca i lica punog pega na majku belkinju – Frenki mi uliva nadu da bih jednog dana i ja mogla da budem glavna.

„Sedi.“ Frenki se smešta za radni sto od providne plastike i pokazuje na narandžastu stolicu naspram njege.

Mirno se spuštam na stolicu i prekrštam noge. Čekam da Frenki prva progovori.

„Dakle, desilo se nešto iznenađujuće“, kaže ona, gledajući monitor. „Ljudi Evelin Hjugo raspituju se za članak. Ekskluzivan intervju.“

Prvo što mi pada na pamet je uzvik: *Au, jebote*, ali i pitanje: *Zašto to govoriš meni?* „O čemu?“, pitam.

„Nagađam da ima veze s aukcijom njenih haljina“, odgovara Frenki. „Koliko sam shvatila, mnogo joj je važno da sakupi što više novca za Američku fondaciju za borbu protiv raka dojke.“

„Ali nisu to potvrdili?“

Frenki odmahuje glavom. „Sve što žele da potvrde jeste da Evelin ima nešto da kaže.“

Evelin Hjugo je jedna od najvećih filmskih diva svih vremena. Čak i ne mora da *ima* nešto da kaže da bi je ljudi slušali.

„To bi bila velika stvar za nas, zar ne? Hoću reći, ona je živa legenda. Zar se nije udavala osam puta?“

„Sedam puta“, ispravlja me. „I da, taj intervju ima veliki potencijal. Stoga se nadam da ćeš biti strpljiva kad pređem na drugi deo.“

„Kako to misliš?“

Frenki duboko uzdiše. Izraz lica joj je takav da se pitam sprema li se da me otpusti. Međutim, ona kaže: „Evelin je izričito tražila tebe.“

„Mene?“ Drugi put u roku od pet minuta sam zapanjena zato što neko hoće da priča sa mnom. Trebalo bi da poradim na svom samopouzdanju. Suvišno je reći da je nedavno opalo. Mada zašto bih se pravila da je ikad bilo veliko?

„Da budem iskrena, i ja sam tako reagovala“, reče Frenki.

Dobro, ako ću *ja* da budem iskrena, blago sam uvređena. Ipak, jasno mi je šta hoće da kaže. Radim u *Vivantu* manje od godinu dana i pišem mahom pohvalne tekstove. Pre toga sam blogovala

za *Diskurs*, sajt o aktuelnim dešavanjima i kulturi koji se naziva magazinom iako je u suštini blog s bombastičnim naslovima. Pisala sam o savremenom životu – teme u trendu i kolumne.

Pošto sam godinama bila honorarac, *Diskurs* je ličio na pojas za spasavanje. Međutim, kad mi je *Vivant* ponudio posao, bilo je jače od mene. Oberučke sam prihvatila priliku da stupim u instituciju i radim među legendama.

Prvog dana na poslu prolazila sam pored zidova ukrašenih kulturnim naslovnica koje su predstavljale kulturne prekretnice: aktivistkinja za ženska prava Debi Palmer, naga dok pažljivo pozira na vrhu nebodera što gleda na Menhetn 1984; slikar Robert Tarner slika na platnu pored naslova da je oboleo od side 1991. Delovalo je nadrealno što sam postala deo *Vivantovog* sveta. Oduvek sam želela da vidim svoje ime na njegovim sjajnim stranicama.

Nažalost, u proteklih dvanaest brojeva samo sam postavljala predvidljiva pitanja ljudima iz starih bogatih porodica dok su moje kolege u *Diskursu* viralnim snimcima pokušavale da promene svet. Dakle, prosto rečeno, nisam baš zadovoljna sobom.

„Slušaj, nije da nam se ne dopadaš“, nastavila je Frenki. „Mislimo da si predodređena za velike stvari u *Vivantu*, ali nadala sam se da će ovo raditi neko iskusniji, neko naše veliko ime. Zato hoću otvoreno da ti kažem da te nismo predložili Evelininom timu. Poslali smo im pet najpoznatijih imena, a oni su odgovorili ovo.“

Frenki okreće ekran prema meni da mi pokaže mejl od nekoga po imenu Tomas Velč. Pretpostavljam da je on predstavnik za medije Evelin Hjugo.

Šalje: Tomas Velč

Prima: Troup, Frenki

Cc: Stejmi, Džejson; Pauers, Rajan

Ili Monik Grant ili Evelin odustaje od priče.

Zgranuto podižem pogled prema Frenki. Iskreno govoreći, zadivljena sam zato što Evelin Hjužo hoće da ima bilo kakve veze sa mnom.

„Poznaješ li Evelin Hjužo? Je li reč o tome?“, pita Frenki dok okreće ekran prema sebi.

„Ne“, odgovaram, iznenađena što me je to uopšte pitala. „Gledala sam nekoliko njenih filmova, ali ona je bila popularna i pre nego što sam se rodila.“

„Nemaš nikakve lične veze s njom?“

Odmahujem glavom. „Definitivno nemam.“

„Zar nisi iz Los Anđelesa?“

„Jesam, ali pretpostavljam da bi jedina veza s Evelin Hjužo mogao da bude moj otac, ako je radio na nekom njenom filmu. On je bio fotograf kadrova na filmskim setovima.“

„Odlično. Hvala.“ Frenki me gleda s iščekivanjem.

„Želiš li da odmah pitam?“

„Možeš li?“

Vadim telefon iz džepa i šaljem poruku majci. *Je li tata radio na nekom filmu Evelin Hjužo?*

Vidim kako se ispod poruke pojavljuju tri tačkice i podižem glavu, uhvativši Frenki kako gleda moj telefon. Izgleda da shvata kako je to narušavanje privatnosti pa se naslanja na stolicu.

Telefon mi zapišti.

Majka odgovara: *Možda, bilo ih je previše da ih sve pamtim. Zašto?*

Duga priča, odgovaram, ali pokušavam da otkrijem imam li ikakve veze s Evelin Hjužo. Misliš li da ju je tata poznavao?

Mama odgovara: *Ha! Nije. Tvoj otac se nikad nije družio s poznatima na setovima. Bez obzira na to koliko sam ga nagovarala da steknemo slavne prijatelje.*

Nasmejem se. „Izgleda da nije. Nemam nikakve veze s Evelin Hjužo.“

Frenki klima glavom. „Dobro onda. Druga teorija je da su njeni ljudi izabrali nekog na nižem položaju kako bi pokušali da utiču na tebe, a time i na narativ.“

Osećam kako mi telefon ponovo vibrira. *Sad si me podsetila da sam htela da ti pošaljem kutiju sa starim radovima tvog oca. Ima divnih stvari. Volim da ih čuvam, ali mislim da će tebi biti draži. Poslaću ti ove nedelje.*

„Misliš li da vrebaju slabe?“, pitam.

Frenki se nežno osmehne. „Tako nekako.“

„Dakle, Evelinini ljudi su pogledali impresum, pronašli me među novinarima nižeg ranga i misle da mi mogu govoriti šta da radim. To je suština?“

„Toga se pribojavam.“

„I govoriš mi ovo zato što...?“

Frenki kratko razmišlja pre nego što odgovori: „Zato što mislim da ti ne mogu govoriti šta da radiš. Verujem da te potcenjuju. I želim tu priču. Želim da mi pravimo naslove.“

„Šta hoćeš da kažeš?“ Neupadljivo se uzvrpoljim na stolici.

Frenki pljesne pa spušta šake na sto i naginje se prema meni. „Pitam imaš li petlje da se suprotstaviš Evelin Hjužo.“

Od svega što bih pomislila da bi neko mogao da me pita danas, to bi verovatno bilo na devetomilionitom mestu. Imam li petlje da se suprotstavim Evelin Hjužo? Nemam predstavu.

„Imam“, odgovaram napokon.

„To je sve? Samo to?“

Želim tu priliku. Želim da napišem taj članak. Dosadilo mi je da budem poslednja rupa na svirali. I potreban mi je hit članak, dođavola. „Jebeno imam?“

Frenki zamišljeno klima glavom. „Bolje je, ali nisam ubeđena.“

Imam trideset pet godina. Pišem više od jedne decenije. Želim da napišem knjigu jednog dana. Želim da sama biram članke. Želim da jednog dana ljudi brže-bolje zovu mene kad se javi neko poput Evelin Hjužo. Ne napredujem u *Vivantu*. Ako ću da postignem ono što hoću, nešto mora da se promeni. Neko mora da mi se skloni s puta. I to mora brzo da se dogodi jer je ova jebena karijera jedino što mi je ostalo. Ako hoću promenu, onda moram da promenim način na koji radim. Verovatno iz korena.

„Evelin hoće mene“, odgovaram. „Ti želiš Evelin. Ne izgleda mi kao da moram da te ubeđujem, Frenki. Više zvuči kao da ti moraš da ubediš mene.“

Frenki zanemi. Gleda me preko prstiju koje je sastavila u obliku piramide. Htela sam da izazovem poštovanje. Možda sam preterala.

Osećam se kao kad sam pošla u teretanu i počela s tegovima teškim dvadeset kila. Ako prebrzo zagrižeš prevelik zalogaj, jasno je da nemaš pojma šta radiš.

Potrebna mi je sva snaga volje da ne povučem reč i ne počnem da se izvinjavam. Majka me je vaspitala da budem fina i skromna. Dugo sam se ponašala kao da je učtivost isto što i pokornost. Ali s tim stavom nisam daleko dogurala. Svi poštuju ljude koji se ponašaju kao da bi trebalo da vladaju svetom. Nikad to nisam razumela, ali neću se više boriti protiv toga. Ovdje sam da bih jednog dana bila kao Frenki, možda čak uticajnija od nje. Da pišem o krupnim, važnim stvarima i ponosim se time. Da ostavim trag. A nisam ni blizu tome.

Tišina se toliko odužila da mi se čini kako ću pokleknuti jer napetost raste iz sekunde u sekundu. Ali Frenki prva popušta.

„Dobro.“ Ustaje i pruža mi ruku.

Dok je prihvatam, zaprepašćenost i usplamteli ponos struje mi venama. Vodim računa da mi stisak ruke bude čvrst. Frenkin je nalik stezi.

„Daj sve od sebe, Monik. Zarad sebe i zarad nas, molim te.“

„Hoću.“

Odvajamo se i polazim prema vratima. „Možda je na *Diskursu* pročitala tvoj članak o milosrdnom samoubistvu“, Frenkin glas me zaustavlja.

„Molim?“

„To je bilo izuzetno. Možda te zato želi. I mi smo te tako otkrili. Odlična priča. Ne samo zbog broja pregleda već zbog tebe, zato što je sjajan članak.“

To je bila prva zaista značajna priča koju sam samovoljno napisala. Ponudila sam je redakciji nakon što su mi dodelili da

pišem o sve većoj popularnosti mikrobilja, pogotovo u bruklinskim restoranima. Otišla sam na pijacu Park sloup kako bih intervjuisala lokalnog zemljoradnika. Kad sam mu priznala da ne shvatam kako nekome može da se sviđa indijanska slačica, rekao mi je da zvučim kao njegova sestra. Ona je bila veliki mesožder do prošle godine, kad je prešla na vegansku organsku dijetu dok se lečila od tumora na mozgu.

U daljem razgovoru je pomenuo kako su se on i njegova sestra pridružili grupi za odobrenje milosrdnog samoubistva, namenjenoj svima kojima se bliži kraj, kao i njihovim bližnjima. Oni se bore za pravo na dostojanstvenu smrt. Zdrava ishrana neće spasti život njegovoj sestri, a ni on ni ona nisu hteli da se muči duže nego što je neophodno.

Tad sam shvatila da silno želim da proširim glas o toj grupi.

Vratila sam se u redakciju *Diskursa* i ponudila im priču. Mislila sam da će odbiti jer su mi dotle dodeljivali članke o hipsterskim trendovima i slavnim ličnostima. Ali iznenadila sam se jer sam dobila zeleno svetlo.

Neumorno sam radila, odlazila na sastanke u crkvenim kriptama, intervjuisala članove, pisala i prepravljala sve dok nisam bila sigurna da članak prenosi svu kompleksnost – kako milosrdnu tako i moralnu stranu – pomaganja ljudima da okončaju život u kom previše pate.

Najviše se ponosim tim člankom. Kad se vratim kući iz redakcije *Vivanta*, često ga ponovo čitam kako bih se podsetila za šta sam sposobna, kako bih se setila koliko sam bila zadovoljna zato što sam podelila istinu bez obzira na to koliko je bila neprijatna.

„Hvala“, odgovaram Frenki.

„Samo kažem da si talentovana. Možda se radi o tome.“

„Ali verovatno nije tako.“

„Da“, složi se ona. „Verovatno nije. Ali šta god da je razlog, sad napiši dobar članak pa će te sledeći put tražiti baš zbog toga.“

GUKNI.COM

Evelin Hjugo bez zadrške

PIŠE: DŽULIJA SANTOS

4. MART 2017.

Šuška se da će sirena / ŽIVA LEGENDA / najlepša plavuša na svetu Evelin Hjugo prodati svoje večernje haljine na aukciji i dati intervju, što nije uradila nekoliko decenija.

MOLIM VAS, recite mi da je konačno odlučila da priča o svim onim prokletim muževima. (Mogu da shvatim četiri, možda i pet, šest ako baš preterujete, ali sedam? Sedam muževa? Da ne pominjem kako svi znamo da je bila u vezi s kongresmenom Džekom Istonom početkom osamdesetih. Cura je stvarno davala i šakom i kapom.)

Ako neće otvoreno da priča o muževima, molimo se da bar otkrije kako je dobila onakve obrve. PODELI TAJNU S NAMA, EVELIN.

Kad vidimo stare fotke E. s njenom upadljivom plavom kosom, onim tamnim obrvama pravilnim poput strele, preplanulim tenom i zlatnosmeđim očima, nema izbora osim da zaboravimo na sve i buljimo u nju.

Da ne pominjemo njeno telo.

Bez dupeta, bez kukova – samo ogromni sifoni na vitkom telu.

Može se reći da se celog života trudim da tako izgledam. (Napomena: Daleko sam od toga. Možda zbog špageta bukatini koje sam ručala svakog dana ove nedelje.)

Samo sam zbog jednog odlepila: Evelin je mogla da izabere koga kog hoće (ehem, mene?) za intervju. Ali ona se odlučila za neku početnicu iz *Vivanta*. Mogla je da dobije bilo koga (ehem, mene?). Zašto ta Monik Grant (a ne ja)?

Uf, dobro. Samo sam ogorčena što nije mene izabrala.

Stvarno bi trebalo da se zaposlim u *Vivantu*. Oni dobijaju sve što valja.

KOMENTARI:

Čaozdravo565: Čak ni ljudi iz *Vivanta* ne žele više tamo da rade. Korporativni gospodari furaju cenzurisana sranja da se uvuku u dupe sponzorima.

Pppppppppp odgovor za Čaozdravo565: Aha, važi. Nešto mi govori da bi prihvatio kad bi ti najugledniji, najsofisticiraniji časopis u zemlji ponudio posao.

EKristina999: Zar nije Evelinina ćerka nedavno umrla od raka? Čini mi se da sam to negde pročitala. Tako tužno. Inače, ona fotografija Evelin na grobu Harija Kameron? Mesecima sam bila tužna zbog nje. Divna porodica. Tako je tužno što je ostala bez njih.

GđaDžaninGrambs: Evelin Hjugo me ne zanima NIMALO. PRESTANITE DA PIŠETE O TIM LJUDIMA. Njeni brakovi, njene vezice i većina njenih filmova samo dokazuju jedno: Drolja. Film *Tri ujutru* je sramota za ženski rod. Bavite se ljudima koji to zaslužuju.

SeksiLeksi89: Evelin Hjugo je verovatno najlepša žena svih vremena. Onaj kadar iz *Boute-en-Train* kad gola izlazi iz vode i ekran se zacrni tik pre nego što otkrije bradavice? Predobro.

PeniDrajverKLM: Svi se poklonite Evelin Hjugo zato što su plava kosa i tamne obrve zbog nje postali HIT. Evelin, carice.

JupiPraseta3: Premršava! Nije za mene.

EvelinHjugoJeSvetica: Ta žena je donirala MILIONE DOLARA dobrotvornim društvima za pomoć ženama žrtvama nasilja i podršku LGBTQ organizacija, sad prodaje večernje haljine na aukciji kako bi prikupila sredstva za istraživanja tumora, a vi pišete samo o njenim obrvama? Jeste li realni?

DžulijaSantos@Gukni odgovor za EvelinHjugoJeSvetica: Izgleda da ste u pravu. IZVINJAVAM SE. U svoju odbranu mogu reći da je počela da zgrće milione zato što je šezdesetih godina bila opasna poslovna kučka. A ne bi bila dovoljno uticajna za tako nešto da nije imala talenat i lepotu, a nikad ne bi bila tako lepa bez ONIH OBRVA. Ali dobro, u pravu ste.

EvelinHjugoJeSvetica odgovor za DžulijaSantos@Gukni: Uf, izvini što sam bila tako gruba. Preskočila sam ručak. Mea culpa. Ne znam koliko ti to znači, ali ti bi napisala mnogo bolju priču nego što će neko iz Vivanta moći. Evelin je trebalo da izabere tebe.

DžulijaSantos odgovor za EvelinHjugoJeSvetica: Zar ne????? Ko je uopšte ta Monik Grant? DOSADNA JE. Pokazaću ja njoj. . .

POSLEDNJIH NEKOLIKO DANA ČITAM SVE što sam uspeła da pronađem o Evelin Hjugo. Nikad nisam bila velika filmofilka niti su me zanimale stare holivudske zvezde. Ali Evelinin život – bar njegova zvanična verzija – ima dovoljno materijala za deset sapunica.

Najpre rani brak koji se završio razvodom kad je napunila osamnaest godina. Zatim joj je studio ugovorio zabavljanje i buran brak s holivudskom zvezdom Donom Adlerom. Glasine da ga je ostavila zato što ju je tukao. Njen povratak s francuskim novim talasom. Brzo venčanje u Vegasu s pevačem Mikom Rivom. Glamurozan brak s kicošom Reksom Nortom, koji se završio tako što su oboje varali jedno drugo. Divna ljubavna priča njenog života s Harijem Kameronom i rođenje njihove ćerke Konor. Srceparajući razvod za kojim je veoma brzo usledilo venčanje s njenim bivšim rediteljem Maksom Žirarom. Tobožnja vezica s kongresmenom Džekom Istonom, mnogo mlađim od nje, što je dovelo do razvoda sa Žirarom. I konačno, brak s finansijerom Robertom Džejmisonom, navodno da bi napakostila Siliji Sent Džejms, s kojom je svojevreteno glumila u istom filmu – inače, Robertovoj sestri. Svi njeni muževi su umrli, tako da samo Evelin zna istinu o tim odnosima.

Suvišno je reći da me čeka težak zadatak ako hoću da je navedem da priča o tome.

Pošto sam se dugo zadržala u redakciji, konačno stižem kući malo pre devet. Stan mi je mali. Mislim da bi pravi izraz bio *majušna kutija sardina*. Ali neverovatno je koliko prostrano mali prostor može da deluje kad ostaneš bez polovine stvari.

Dejvid se iselio pre pet nedelja i još nisam kupila zamenu za posuđe koje je odneo niti za stočić – venčani poklon njegove majke prošle godine. Nismo izgurali čak ni do prve godišnjice.

Dok ulazim u stan i spuštam torbu na kauč, ponovo shvatam koliko je nepotrebno sitničavo što je uzeo stočić. Njegov novi stan u San Francisku potpuno je opremljen jer su unapređenje i preseljenje podrazumevali velikodušni paket. Nagađam da ga je stavio u magacin zajedno s noćnim stočićem za koji je tvrdio da mu pripada, kao i svim našim kuvarima. Ne nedostaju mi kuvari. Ne kuvam. Ali kad dobiješ posvetu „Monik i Dejvidu, za mnogo srećnih godina“, misliš da je polovina tvoja.

Kačim kaput i pitam se, ne prvi put, šta je bliže istini: Je li Dejvid prihvatio novi posao i preselio se u San Francisko *bez mene*? Ili sam odbila da odem iz Njujorka *zarad njega*? Dok se izuvam, iznova zaključujem da je odgovor negde između. Međutim, tad dolazim do istog zaključka koji me svaki put zaboli: *stvarno je otišao*.

Naručujem pad taj i odlazim da se istuširam. Puštam toliko vruću vodu da je gotovo vrela. Obožavam vodu koja samo što me ne ošuri. Volim miris šampona. Možda sam najsrećnija kad sam ispod mlaza. Tu, u pari, pokrivena penom, ne osećam se kao Monik Grant, ostavljena žena. Pa čak ni kao Monik Grant, spisateljica koja odlaže pisanje. Samo sam Monik Grant, vlasnica luksuznih preparata za tuširanje.

Pošto sam se sredila, brišem se, oblačim trenerku i sklanjam kosu s lica – taman na vreme da otvorim vrata dostavljaču.

Sedim s plastičnom kutijom i pokušavam da gledam televiziju. Trudim se da se isključim. Želim da mi mozak radi nešto,

bilo šta, osim da razmišlja o poslu i Dejvidu. Međutim, kad sam pojela sve, shvatam da je uzaludno. Mogla bih da radim.

Sve to je veoma zastrašujuće – pomisao da intervjuišem Evelin Hjugo, zadatak da usmeravam njenu priču, da vodim računa da me ne kontroliše. Često sam sklona preteranim pripremama. Ali još je važnije što sam oduvek bila nalik noju, spremna da zarijem glavu u pesak kako bih izbegla ono s čim ne mogu da se suočim.

Zato naredna tri dana ne radim ništa osim što istražujem o Evelin Hjugo. Po ceo dan čitam stare članke o njenim brakovima i skandalima. Uveče gledam njene stare filmove.

Gledam klipove iz filmova *Karolina sanset*, *Ana Karenjina*, *Džejd Dajmond* i *Sve za nas*. Toliko sam puta videla GIF njenog izlaska iz vode u *Boute-en-Train* da mi se premotavao u snovima kad sam zaspala.

I počinjem da je volim, samo malkice, dok gledam njene filmove. Između jedanaest uveče i dva ujutru, dok ostatak sveta spava, na mom laptopu se smenjuju Evelinine slike i njen glas mi ispunjava dnevnu sobu.

Ne može se osporiti da je izuzetno lepa žena. Ljudi često pričaju o njenim pravilnim, gustim obrvama i plavoj kosi, ali ja ne mogu da odvojim pogled od strukture njenih kostiju. Brada joj je jaka, jagodice visoke i sve je zaokruženo uvek blago natečenim usnama. Oči su joj krupne, ali nisu okrugle, već nalik velikim bademima. Preplanula put naspram svetloplave kose daje joj morski imidž, ali ipak izgleda elegantno. Znam da to nije prirodno – toliko svetla kosa s tako bronzanim tenom – ali ne mogu da se otremem osećaja da bi *trebalo* da bude, da bi ljudi trebalo da se rađaju takvi.

Ne sumnjam da je delom zbog toga filmski teoretičar Čarls Reding jednom rekao kako mu se činilo da je Evelinino lice delovalo „neminovno. Tako izuzetno, tako blizu savršenstvu, da kad je gledate, čini vam se da su te crte lica, u tom odnosu, u toj srazmeri, morale da se pojave pre ili kasnije.“

S *Pinteresta* skidam fotografije iz pedesetih na kojima nosi uske džempere i špicaste grudnjake, novinske fotke na kojima je s Donom Adlerom u studiju *Sanset* nedugo pošto su se venčali, snimke iz ranih šezdesetih na kojima ima dugu ravnu kosu, guste šiške i nosi šortseve.

Na jednoj fotografiji je u jednodelnom kupaćem kostimu. Sedi na obali netaknute plaže, veliki crni šešir pokriva joj gotovo celo lice, a sunce osvetljava njenu beloplavu kosu i desnu stranu lica.

Najviše mi se dopada crnobela slika s dodele Zlatnog globusa 1967. Evelin sedi u redu, a nosi labavu punđu i svetlu čipkastu haljinu s velikim dekolteom. Grudi su joj sputane, ali ipak na izvol'te, dok joj desna butina seva kroz visoki šlic.

Pored nje su dva muškarca čija imena istorija nije zabeležila. Obojica pilje u nju dok ona gleda napred u pozornicu. Muškarac tik do nje zuri joj u grudi. A onaj do njega joj bulji u butinu. Obojica izgledaju opčinjeno i kao da se nadaju da će videti još malkice.

Možda previše razmišljam o toj fotografiji, ali počinjem da nazirem obrazac. Evelin je uvek terala ljude da se nadaju kako će dobiti još samo malo. I to im je uvek uskraćivala.

Čak i u čuvenoj sceni seksa u filmu *Tri ujutru iz 1977*, u kojoj se meškolji na Donu Adleru, kome je okrenula leđa, pune grudi joj se vide manje od tri sekunde. Godinama se pričalo da je film doživeo nezapamćenu gledanost zato što su parovi više puta išli u bioskop da ga gledaju.

Kako li zna tačno koliko da pruži i tačno koliko da uskrati?

I hoće li se sve to promeniti sad kad ima nešto da kaže? Ili će da me nasamari kao što je godinama činila s publikom?

Hoće li Evelin Hjuگو da mi ispriča tek toliko da napeto iščekujem još iako mi zapravo neće odati ništa?

BUDIM SE POLA SATA PRE budilnika. Čitam mejlove, među kojima je i Frenkin. **OBAVEŠTAJ ME ŠTA SE DEŠAVA**, viče na mene velikim slovima u predmetu mejla. Spremam lak doručak.

Oblačim crne pantalone i belu majicu uz omiljeni blejzer sa šarom riblje kosti. Skupljam dugačke, sitne kovrdže u punđu na vrhu glave. Ne stavljam sočiva, već naočare s debelim crnim okvirom.

Dok se gledam u ogledalu, primećujem da sam smršala u licu otkako je Dejvid otišao. Iako sam oduvek bila vitka, višak kilograma mi uvek prvo ode u dupe i lice. A dok sam bila s Dejvidom – dve godine zabavljanja i jedanaest meseci braka – nabacila sam nekoliko. Dejvid voli da jede. Ali dok je on ujutru ustajao rano da trči, ja sam ostajala da spavam.

Dok gledam svoj odraz, doteran i vitkiji, osećam navalu samopouzdanja. Lepo izgledam. Osećam se dobro.

Pre nego što sam izašla, uzela sam smeđi kašmirski šal koji mi je majka poklonila prošlog Božića. A onda sam jedan korak za drugim stigla do podzemne stanice, Menhetna i centra.

Evelinin stan je odmah iza Pete avenije i gleda na Central park. Dovoljno sam je uhodila na internetu da znam kako

je vlasnica tog stana i vile na plaži odmah izvan Malage u Španiji. Živi u tom stanu od kasnih šezdesetih, kad ga je kupila s Henrijem Kameronom. Nasledila je vilu kad je Robert Džejmison umro pre pet godina. Neka me neko podseti da u sledećem životu budem filmska zvezda koja uzima procenat od studijske zarade.

Zgrada je divna, bar spolja – krečnjak, predratna, bo art stil. Nisam gotovo ni ušla a već me je dočekaao stariji lepi vratar blagih očiju i srdačnog osmeha.

„Izvolite?“

Shvatam da se stidim dok odgovaram: „Došla sam kod Evelin Hjuo. Zovem se Monik Grant.“

Osmehuje se i otvara mi vrata. Očigledno me je očekivao. Prati me do lifta i pritiska dugme za poslednji sprat.

„Želim vam prijatan dan, gospođice Grant“, kaže dok se vrata lifta zatvaraju.

Tačno u jedanaest zvonim na vrata Evelininog stana. Otvara žena u farmerkama i tamnoplavoj bluzi. Ima pedesetak godina. Amerikanka azijskog porekla, ravne gavrancrne kose vezane u konjski rep. Drži hrpu koverata.

Osmehuje se i pruža mi ruku. „Vi ste sigurno Monik“, kaže dok se rukujemo. Izgleda kao da se iskreno raduje upoznavanju novih ljudi i već mi se dopada iako sam sebi strogo obećala da ću ostati ravnodušna na sve što danas vidim.

„Ja sam Grejs.“

„Zdravo, Grejs“, odgovaram. „Drago mi je što sam vas upoznala.“

„I meni. Uđite.“

Grejs se sklanja s vrata i daje mi znak da uđem. Spuštam torbu na pod i skidam kaput.

„Možete da ga stavite ovde.“ Otvara plakar u predvorju i pruža mi drvenu vešalicu.

Taj plakar za kapute je veliki kao moje kupatilo. Nije tajna da Evelin verovatno i ne zna koliko novca ima. Ali moram da

se potrudim da ne osećam strahopoštovanje. Lepa je, bogata, moćna je, senzualna i šarmantna. A ja sam normalno ljudsko biće. Nekako moram da se ubedim da smo nas dve jednake ili ovaj razgovor neće ispasti dobro.

„Odlično“, odgovaram smeškajući se. „Hvala.“ Stavljam kaput na vešalicu, vraćam je na šipku i puštam Grejs da zatvori vrata.

„Evelin se sprema na spratu. Čime mogu da vas poslužim? Voda, kafa, čaj?“

„Kafa bi bila sjajna“, odgovaram.

Grejs me uvodi u sobu. Svetla je i provetrena, s policama za knjige do tavanice i dve prevelike krem naslonjače.

„Sedite. Kakvu volite?“

„Kafu?“, pitam nesigurno. „S pavlakom. Hoću reći, može i mleko. Ali pavlaka je super. Ili šta već imate.“ Smirujem se. „Pokušavam da kažem da volim kafu s kašičicom pavlake, ako je imate. Vidi li se da sam nervozna?“

Grejs se osmehuje. „Malo. Ali nemate razloga za brigu. Evelin je veoma fina. Drugačija je i čuva svoju privatnost pa će vam možda trebati malo vremena da se naviknete na to. Radila sam kod mnogih, ali verujte mi da je Evelin bolja od svih drugih poslodavaca.“

„Je li vam platila da to kažete?“ Pokušavam da se našalim, ali zvuči optužujuće i ozbiljnije nego što sam htela.

Srećom, Grejs se nasmeje. „Prošlog Božića je mom mužu i meni poklonila putovanje u London i Pariz. Dakle, posredno, izgleda da jeste.“

Pobogu. „Onda je rešeno. Kad date otkaz, želim vaše mesto.“

Ponovo prasne u smeh. „Dogovoreno. I vaša kafa s kašičicom pavlake stiže.“

Sedam pa vadim mobilni. Mama mi je poslala poruku da mi poželi sreću. Dok pokušavam da otkucam reč *rano* koju telefon automatski ispravlja u *ranac*, čujem korake na stepenicama.